

Sygn. akt IV CNP 121/06

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi pozwanego

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 września 2005 r.,

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego

B. Spółki z o.o. w S.

przeciwko Zakładowi Inżynierii Wodno - Ściekowej Z. L. i J. H. Spółce Jawnej w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 stycznia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany - Zakład Inżynierii Wodno-Ściekowej Z. L. i J. H. Spółka Jawna w sprawie wytoczonej przeciwko niemu przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Usługowo – Handlowe B. Spółka z o. o. w S. o zapłatę, wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 września 2005 r., oddalającego zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 maja 2005 r., którym w nakazie zapłaty wydanym przeciwko pozwanemu sprostowano oznaczenie pozwanego w ten sposób, że w miejsce „Zakład Inżynierii Wodno-Ściekowej Z. L. i J. H. Spółka Jawna w C.” wpisano „Zakład Inżynierii Wodno-Ściekowej Ze. L. i Je. H. Spółka Jawna w C”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie sprostowania orzeczenia wydanego przez ten sąd nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CZ 60/00, niepubl., dotyczące art. 392 § 1 k.p.c. w brzmieniu wówczas obowiązującym). Na postanowienie takie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje i na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu.

Należy zauważyć, że postanowienie o sprostowaniu orzeczenia sądu nie ma bytu samoistnego. Rezultatem sprostowania orzeczenia jest nadanie mu treści wynikającej z postanowienia o sprostowaniu. Jeżeli takie orzeczenie jest niezgodne z prawem, to służy od niego skarga o stwierdzenie tej niezgodności.

Gdyby nawet skarga wniesiona przez pozwanego była dopuszczalna, to i tak podlegałaby odrzuceniu dlatego, że nie spełnia wszystkich wymagań przewidzianych przez art. 424⁵ § 1 k.p.c. (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Nie zawiera ona bowiem przytoczenia jej podstaw (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). W skardze jest wskazany przepis prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

co stanowi konieczny element skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Jest to jednakże element skargi różny od przytoczenia podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przepis prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne może być tym przepisem, którego naruszenie stanowi podstawę skargi, ale nie zawsze musi tak być.

Z wymienionych względów należało postanowić, jak w sentencji.